

Arrest

nr. 166 219 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 januari 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2015 werd ingediend door:

Naam: S. Voorna(a)m(en): E. Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: 15.08.1983 Geboorteplaats: Muhanga Rr: xxxxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2 eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn adoptieouders M. M. (xxxxxxxxxxxxx) en B. M. (xxxxxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersonen reeds van in het land van herkomst. Betrokkene verblijft reeds sedert 2006 in ons land. Tijdens zijn verblijf werd hij door de referentiepersonen geadopteerd. Deze adoptie werd overgeschreven in de registers van de Burgerlijke stand op 12.11.2013. Het is niet omdat betrokkene pas geadopteerd is na zijn komst naar België, dat de vereisten betreffende het 'ten laste' zijn, niet van toepassing zouden zijn op betrokkene. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene teruggekeerd is naar het land van herkomst, daar niet in staat was in zijn eigen basisbehoeften te voorzien en ten gevolge daarvan ten laste was van zijn adoptieouders.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: voorlopig rijbewijs, schrijven advocaat dd 01.07.2015, adoptieakte, attest OCMW 17.02.2014, printscreens rekeninguittreksels, rekeninguittreksels van Fortis met stortingen door de adoptieouders, contrat de formation professionnelle voor de periode van 23.03.2015 tot 08.05.2015, deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough B dd 27.01.2015, melding dd 05.05.2015 dat betrokkene deelgenomen heeft aan de opleiding "performance energique des Batiments", deelcertificaat van de module NT2 Waystage A 20.04.2015, huurcontract dd 01.10.2009, inkomsten referentiepersonen beide leggen een fiche 281.11 van het jaar 2014 voor, mut Bond Moyson 16.03.2015 voor betrokkene, uittreksel strafregister dd 30.03.2015, attestation de formation Arcada, Anerkenningszertifikat für die Beteiligung, schrijven Croix Rouge 26.07.2010, een document Champion de division 2 GAF 2006-2007 football en salie, getuigschrift Nederlands 14.08.2007, elektro Breuer 02.09.2009 confirmation stage, Attest OCMW Riemst dd 15.09.2010, deelcertificaat NT Breakthrough 2 A/B 10.12.2008, certificaat Nederlands voor anderstaligen Richtgraad 1, attest Maatschappelijke Oriëntatie, attest van inburgering 03.08.2010, bewijs aansluiting mutualiteit bij de CM voor de referentiepersonen, tickets bus, railpassen, getuigschrift van woonst dd 30.03.2015.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan ertoe besloten worden dat betrokkene contact houdt met zijn adoptieouders, maar geen deel uitmaakt van hun gezin. Er wordt inderdaad geld overgemaakt van de adoptieouders aan betrokkene op zijn Belgische bankrekening. Betrokkene kan echter geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en verder te verblijven in België. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er reeds sprake was van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad van State oordeelde in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikelen 3 en 8 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid (Raad Van State, arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012).

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing ook toepassing van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Uit de lezing van dit artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend over de keuze beschikt al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (zie arrest nr. 136 991 van 23.01.2015 in de zaak RvV 158 146/ II).

Verwerende partij heeft niet aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. (RVV, arrest Nr. nr. 115 993 van 19 december 2013).

Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Het is dus niet voldoende op artikel 7§1, 2° te verwijzen en het volgende bij te voegen: "legaal verblijf in België is verstreken". Tegenpartij hoeft de bijzondere juridische en feitelijke omstandigheden van dit geval in aanmerking te nemen, zoals bij voorbeeld de adoptie door de Belgische ouders en het heel lang verblijf in België.

Dit is in casu niet gebeurd.

Verwerende partij is dus tekortgekomen aan haar verplichting tot formele en materiële motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is dus gegrond."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de determinerende motieven bevat op basis waarvan dit wordt gegeven. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat het legaal verblijf van verzoekende partij is verstreken. De overwegingen in rechte en in feite op grond waarvan dit bevel wordt afgegeven, worden aldus geduid. Verzoeker betoogt nog dat deze motivering niet als afdoende is te beschouwen, en dit nu zij geadopteerd is door Belgische ouders en reeds lang in België verblijft. Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat in casu de wettelijke grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten het artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet is. Deze bepaling stelt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

De Raad benadrukt dat deze bepaling in beginsel wel degelijk voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ("moet"). Deze bepaling geldt weliswaar "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", doch zoals blijkt heeft de verwerende partij de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij in functie van haar Belgische ouders beoordeeld. Uit de bespreking van het vijfde middel blijkt voorts dat er van een schending van artikel 8 EVRM geen sprake is. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk waarom de verwerende partij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder zou moeten motiveren aangaande haar jarenlang illegale, minstens preciaire verblijf op het Belgische grondgebied. Aldus blijkt niet dat verwerder niet kon volstaan met de vermelding van voormelde wetsbepaling en de motivering dat het

legaal verblijf van verzoekende partij is verstreken om verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De motivering van het betreden bevel om het grondgebied te verlaten is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 42 van de vreemdelingenwet, in casu van toepassing per analogie, stelt dat “het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden (...).”

De beslissing moet dus binnen de 6 maanden vanaf de datum van de aanvraag worden genomen.

De datum van de aanvraag wordt bepaald in artikel 42 §4, tweede lid, dus vanaf “de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft”.

In casu werd de aanvraag per aangetekende schrijven van 01.07.2015 ingediend.

Het schrijven is ten laatste op 04.07.2015 bij de gemeentebestuur binnengekomen.

De beslissing dateert echter van 14.01.2015 en werd dus na de periode van 6 maanden genomen.

Omdat de beslissing laattijdig is, moest verwerende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toekennen.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 42 van de vreemdelingenwet, die ook van toepassing is voor een familielid van een Belg.

Het middel is dus gegrond.”

2.4. Verzoekende partij heeft een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg ingediend, meer bepaald als descendent van haar Belgische adoptieouders. Deze aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

In casu is de datum van de aanvraag 16 juli 2015, en niet zoals de verzoekende partij voorhoudt, 1 of 4 juli 2015. Dit blijkt uit het stuk 1 dat de verwerende partij aan haar nota met opmerkingen heeft toegevoegd, met name de bijlage 19ter “Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie”. Dit document is door de verzoekende partij op 16 juli 2015 ondertekend en vermeld duidelijk dat: *“De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 17/01/2016, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend.”*

Daar de aanvraag ingediend werd op 16 juli 2015, werd de thans bestreden beslissing van 14 januari 2016 binnen de voorziene termijn van zes maanden getroffen.

Verzoekende partij verwijst in deze onterecht naar artikel 42, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat het heeft over de periode waarbinnen de vreemdeling zijn aanvraag moet doen, en dat niet handelt over de termijn waarbinnen de verwerende partij een beslissing moet treffen.

2.5. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het tweede middel is ongegrond.

2.6. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de

artikelen 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet en van “de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.”

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Dit betekent ook dat tegenpartij alle gegevens van het dossier in overweging moet nemen.

Het wordt niet betwist dat verzoeker werd geadopteerd door de Belgische echtgenoten Manfred Roskamp en Maria Müller. Het wordt ook niet betwist dat verzoeker dus een bloedverwant in neergaande lijn is van zijn adoptieouders, die van Belgische nationaliteit zijn.

De aanvraagformulier (bijlage 19ter) vermeldt dat de aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 40bis, 40ter of 47/2 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij weigerde de aanvraag op grond van artikel 40 bis §2 en artikel 40 ter van de vreemdelingenwet. Verwerende partij is van mening dat verzoeker, omdat hij ouder dan 21 jaar is, “dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersonen reeds van in het land van herkomst” en concludeert in der daad dat “er geen sprake is van een financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine”.

Verzoeker wijst er op dat hij geen familielid van een burger van de Unie maar een familielid van een Belg is.

Verwerende partij diende dus toepassing te maken van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter stelt als voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij heeft deze voorwaarden niet getoetst en dus een verkeerde toepassing gemaakt van de vreemdelingenwet.

Door het aangetekende schrijven van 01.07.2015 heeft verzoeker bovendien duidelijk vermeld dat hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg (art. 40 ter van de vreemdelingenwet) indient.

Het bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de adoptieouders werd als bijlage aan dit schrijven toegevoegd.

Door de verkeerde toepassing van de vreemdelingenwet schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

Het middel is dus gegrond.”

2.7. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.8. De verzoekende partij heeft een aanvraag van een verblijfskaart ingediend in functie van haar Belgische adoptieouders. Het is voorts niet betwist dat verzoekende partij op dat moment ouder was dan 21 jaar.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Zoals blijkt verwijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wat betreft descendenten van een Belg, naar de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekende partij dient dus ook als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, wanneer zij ouder is dan 21 jaar, aan te tonen dat zij ten laste is van deze Belg.

De verwerende partij heeft dan ook terecht getoetst aan deze bepalingen. Het gegeven dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet nog andere vereisten stelt waaraan de verwerende partij niet getoetst heeft, doet hier geen afbreuk aan.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, en *“van de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”*.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“(…)Uit de beslissing blijkt bovendien dat tegenpartij de beslissing op feiten grondt die niet relevant zijn. Tegenpartij heeft zich inderdaad beperkt te zeggen dat de vereisten betreffende het 'ten laste' zijn van toepassing zijn en dat niet blijkt dat verzoeker teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Tegenpartij concludeert dan dat verzoeker "geen verblijfsrecht kan ontlennen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en verder te verblijven in België. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er reeds sprake was van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine. ”

Deze motivering is volledig tegenstrijdig met de motivering van de beslissing van 24.06.2014, die als volgt luidt:

"Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon."

In de eerste beslissing ging men dus uit van de situatie in België, in de nu bestreden beslissing spreekt tegenpartij over afhankelijkheid "van in het land van herkomst of origine".

Deze tegenstrijdige motivering voldoet zeker niet aan de motiveringsverplichting.

Tegenpartij heeft echter bovendien de concrete omstandigheden van dit geval niet in aanmerking genomen.

Natuurlijk bestond de verwantschap met de echtgenoten R.- M. niet op het moment van aankomst in België in 2006, en daarom moest tegenpartij deze precieze situatie in België ter kennis nemen en niet op stéréotypé wijze beslissen. Verwerende partij kan zich onder deze omstandigheden niet beperken een bewijs te vragen van een financiële of materiële afhankelijkheid vanuit het land van herkomst.

Er wordt bewezen dat verzoeker gedurende de laatste maanden afhankelijk was van de steun van zijn adoptieouders. Hij had geen eigen inkomsten en geniet ook geen enkele financiële of materiële steun van het OCMW.

Door aangetekende schrijven van 24 augustus 2015 en van 13 november 2015 en door een schrijven van 24 november 2015 heeft verzoeker zijn aanvraag geactualiseerd.

Het blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij deze documenten in aanmerking heeft genomen.

Er bestaat dus ook in ieder geval een schending van de motiveringsplicht. Het middel is dus gegrond. (...)"

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking van het derde middel terzake.

2.11. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.12. De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Om aldus vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van een Unieburger te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar Belgische ouder(s). Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”.

In casu is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer er geen bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij al in haar land van oorsprong of herkomst ten laste was van haar Belgische ouders, de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Het loutere gegeven dat de afstammingsband tussen verzoekende partij en haar ouders pas in België werd vastgesteld, kan hier geen afbreuk aan doen. Hier anders over oordelen zou een ontkenning betekenen van de wettelijke voorwaarde waaraan zij in casu dient te voldoen.

2.13. De Raad kan de verzoekende partij, gelet op voorgaande ook niet volgen waar zij meent dat huidige beslissing tegenstrijdig is met een voorgaande beslissing waarbij geoordeeld werd dat verzoekende partij niet ten laste is omdat zij zelf over een inkomen beschikt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de beslissing waarnaar de verzoekende partij verwijst vernietigd werd zodat deze geacht moet worden nooit bestaan te hebben.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen en beginsel.

2.14. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Daarenboven heeft verwerende partij niet de belangen van verzoeker afgewogen voordat ze haar beslissing heeft genomen. Verzoeker leeft sinds 10 jaren in België, heeft familie in België en is perfect geïntegreerd, ook omdat de asielpcedure heel lang duurde en de regularisatieprocedure nog altijd niet is afgesloten (zie, par analogie: “De verwerende partij moet aantonen dat zij de betrokken belangen heeft afgewogen voordat zij haar beslissing van weigering van verblijf heeft genomen. Dit is des te meer het geval daar uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoeker, die werd gemachtigd om op het Belgisch grondgebied te verblijven sinds 7 februari 2002, meerdere jaren bij zijn vriendin en haar kinderen heeft gewoond voordat zijn verblijfstitel werd ingetrokken op 13 oktober 2009, dit wil zeggen zeven jaar later. (Art. 2 en 3 Wet motivering bestuurshandelingen; art. 40 en 64 Vreemdelingenwet; art. 8 EVRM).”)

Nergens blijkt dat er een belangenafweging gebeurd is met betrekking tot de actuele gezinssituatie en of men onderzocht heeft of er belemmeringen voor de ontwikkeling of het hebben van een normaal en effectief gezinsleven bestaan elders dan op het Belgische grondgebied.

De ingeroepen schending van artikel 8 EVRM is dus ernstig.

De inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals bepaald in art. 8, lid 2 E.V.R.M., moet voorzien zijn bij wet en moet beantwoorden aan één of meerdere van de opgesomde en noodzakelijke wettige doelstellingen in een democratische samenleving.

Deze laatste voorwaarde is niet vervuld wanneer de inmenging het resultaat is van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling die met zijn land van herkomst geen andere binding heeft dan de nationaliteit en wanneer de uitzetting de eenheid of zelfs het bestaan van het gezin in het gedrang kan brengen (Hof Mensenrechten nr. 12083/86, 26 maart 1992 (Beldjoudi / Frankrijk), T.Vreemd. 1992, 314).

Het middel is dus gegrond.”

2.16. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij dit middel enkel richt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad merkt op dat uit de beslissing tot weigering van verblijf blijkt dat wel degelijk werd rekening gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij waarbij wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij in functie van haar Belgische ouders geen verblijfsrecht kan genieten. Er wordt tevens gesteld: *“Aan de hand van de voorgelegde documenten kan ertoe besloten worden dat betrokkene contact houdt met zijn adoptieouders, maar geen deel uitmaakt van hun gezin.”* Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze het feit dat verzoekende partij in België verbleven heeft in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvragen, afgewisseld met voorts lange periodes van illegaal verblijf, van wezenlijke invloed kan zijn op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die trouwens motiveert *“Betrokkene kan echter geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en verder te verblijven in België.”* De verzoekende partij wist immers dat zij slechts een precair verblijf genoot in afwachting van een beslissing en dat bij een negatieve beslissing, zij het land dient te verlaten.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou gehouden zijn met haar familie/gezinsleven of privéleven. Zij brengt ook niks in tegen de concrete vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande. De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekende partij, die verzoekt om een verblijf van meer dan drie maanden en waarbij het aldus gaat om een eerste toelating, niet aantoont dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Niets verhindert de verzoekende partij om vanuit het land van herkomst contact te onderhouden met haar adoptieouders. Evenmin zijn er gegevens voorhanden die haar verhinderen haar privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het land van herkomst.

2.17. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER